

Rootsimä soldat, kel mollemiad jallad suretükfiga ärralaastud, olli pitkali maas rohho peål omma werre sees. Tania mees kummardas temmale juu andma. Paught: kuul mund fui wilsistas mõda fõrwe.

Rootsimees ütles: Temma on fa üks waensane, ma lassen tedda veel enne omma surma mahha, ja saan sedda täis puddelit õllut ennesele. Ja nenda olli temma sallaja lasknud omma pistoliga selle helde süddamega mehhe peäre, kelle õnnekus kuul läks mõda.

Tania mees vihastas kül eestotsa: ütles: „Ma jättan sulle andeks, et sa tahtsid mind ärratappa, agga nüüd ma joon enne pole puddeli ärro, sest minnul ennesel on fa tussine janno!“ — Jõgi, ondis Rootsimehhele: „Säh, wõtta nüüd. Agga sinna ommeti ellades ennom siin Ma peål õllut ei jo, sul waesel jallad ärralaastud!“ —

Rootsi soldat jõi nimist korda ommas ellus omma janno ärra, wânas Head, ja heitis hinge.

Taniama funningas sai pârrast kuulda, kinkis soldatile sadda hõbbe tadrid, teggi tedda peâliffuks, ja ondis temmale pitsarit mällestusseks, kus pool puodel olli peäre tehtud. Praego temma poia poiad ellawad Taniamaal, ja ikka sesamma pole puodel pitsari märk feige temma järrele tuljeja fuggusestil tânnase pâwani.

Öpetusse fönned.

1. Linna firriko fel.

Ma läksin ford liîna firrikust mõda, ja watasin üles pole sure pitka toeni peäre, ja wata, firriko kella numrilaud paistis omma fullatud tähedega mo filmi sisse: rattamodi ringi keik omma arro järrele ülespandud eßimessest numrist senni fui 12.

Süs tulli mo mele, et se on vägga hea, et kella numrilaud on fullatud. Kui nüüd monni laist weddeleja, kes igapäev paljo aega tühjalt ärrawidab, — fui ta nüüd üleswatab firriko kella peäre, süs woiks ommeti fa kerd temma mele se mõtre tulla: kuld on feigekallim assi; piisokesse rahhatükfiga woib hulg wilja ja muud ello tarwidust sada. Agga aeg on veel fallini fui kuld, sest kes üks fuldrabba kauab, se woib aegamõda kümme jäile assemele sada: agga kes üks tund aega raišlab, kui se on mõda, süs ei wobi seddasamma mitte teiskorda fätte sada, mis on jubba käest ärralainud!

Salmisse.

„Sepärrast nüüd, et meil aega on, tehkem head keikile, agga feige ennamiste neile, kes meiega ühhes uskus on.“ — Kal. 6, 10.